

บทแห่งฤดูใบไม้ผลิ

เช้าวันนั้นพวกเขาซุ่มรออยู่อย่างเงียบๆ

เมฆก้อนหนาซึ่งล่องลอยอยู่เหนือศีรษะพวกเขาเผยให้เห็นแสงอาทิตย์
แห่งฤดูใบไม้ผลิส่องลวดออกมาเป็นช่วงๆ บางเวลามันเคลือบต่ำลงมา บางเวลา
ก็ก่อให้เกิดเป็นเงาดำ แล้วค่อยเคลือบคล้อยผ่านไป

ช่างเป็นบรรยากาศที่แสดงถึงลึกลับอันไม่ทราบสาเหตุ และมันสามารถ
ทำให้จิตใจวันไหวได้เป็นอย่างดี

ลักษณะภายนอกของพวกเขาดูซีดเซียว ชวนให้สงสัยว่ายังมีลมหายใจ
อยู่หรือไม่ แต่ภายใต้เปลือกอันทรุดโทรมนั้นกลับยังมีเลือดอุ่นๆ ไหลเวียนอยู่
ล้นเหลือ

แทบเท้าของพวกเขามีลําน้ำซึ่งค่อยๆ ทวีความเชี่ยวกรากไหลผ่าน และ
ด้วยเหตุนี้ เมื่อมองลงมาจากบนฟ้า พวกเขาจึงดูราวกับเกาะที่มีสะพานแคบสะพาน
หนึ่งเชื่อมไปหา เหมือนดั่งอาณาจักรหรือป้อมปราการขนาดเล็กซึ่งหลับใหลอยู่ ณ
ตรงนั้นตลอดมา

พวกเขาซุ่มรอ ‘ผู้หญิงคนหนึ่ง’ อยู่ ณ ที่แห่งนั้น

พวกเขารอเช่นนี้เรื่อยมาตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน

รอคอย ‘เจ้าหล่อน’ คนนั้นซึ่งยังไม่รู้จักกระทั่งชื่อหรือหน้าตา

‘หล่อน’ สงสัยเหลือเกินว่าทำไมโรงเรียนในยามเช้าจึงดูมีชีวิตชีวาราวกับ
ลึมความผิดพลาดทุกอย่างไปจนหมด

บรรยากาศเต็มไปด้วยความปีติเบิกบาน และมีชีวิตชีวาราวกับเด็กน้อย
ไร้เดียงสาเข้ามากระทบผิวกาย ชวนให้เงี่ยหูฟังเพลงบทใหม่ซึ่งกำลังล่องลอย
เข้ามา

แต่ตัว ‘หล่อน’ ตอนนี้นักกลับมีสีหน้าซีดเซียว จวนเจียนจะคลุ้มคลั่งไปกับ
เสียงหัวใจของตัวเอง

‘หล่อน’ แทบจะเป็นลมเสียให้ได้เมื่อนึกถึงภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
และเพียงแค่อินทนาการถึงระยะเวลาหนึ่งปีอันยาวนานซึ่งกำลังจะเริ่มนับจากนี้
ภาพเหตุการณ์ในคืนที่ต้องทรมาณจากโรคหอบหืดเมื่อสมัยเด็กก็ผุดขึ้นมาหลอก
หลอน โดยเฉพาะความรู้สึกตระหนกซัด ท้อแท้ และสิ้นหวังซึ่งประดังประเด
กันเข้ามาในช่วงก่อนเกิดอาการ

‘ซาโยโกะ’ รุ่นที่ผ่านมามากคนต่างทนเก็บความรู้สึกหวาดกลัวและตื่น
ตระหนกเอาไว้ แล้วฟันฝ่าสถานการณ์ไปได้เพียงลำพังจริงหรือ

ในบรรดา ‘ซาโยโกะ’ ทั้งห้าคนที่ผ่านมาในอดีต มีสามคนที่จบเกมด้วย
‘ความพ่ายแพ้’ ซึ่งหนึ่งในสามคนนั้นยอมเปิดเผยออกมาเองว่าเป็น ‘ซาโยโกะ’
เนื่องจากทนความหวาดกลัวต่อไปไม่ไหว ส่วนอีกคนหนึ่งไม่ยอมทำอะไรเลย และ
ไม่รู้ด้วยสาเหตุใดซาโยโกะจอมนิ่งเฉยคนนั้นจึงต้องเจาะจงมามอบกุญแจดอก
นั้นให้ ‘หล่อน’ ด้วย

‘หล่อน’ กำตอกไม้ในมือแน่น และรู้สึกได้ว่ากำตอกไม้ซอสนั้นเย็นเฉียบ
และแข็งราวกับเส้นลวด

ทำไมเราต้องมาทำเรื่องแบบนี้ด้วย

‘หล่อน’ ผลอนึกถึงเรื่องที่เคยคิดเข้าไปซ้ามานับหมื่นหนขึ้นมาอีกครั้ง ทำไม

ธรรมเนียมพรรคนี้ถึงถูกรักษาเรื่อยมาจนถึงตอนนี้นะ ‘ซาโยโกะ’ รุ่นแรกคิด
ยังไงถึงเริ่มประเพณีนี้ขึ้น

‘หล่อน’ กวาดสายตามองไปโดยรอบด้วยสีหน้าเหมือนคนมีความผิด
แล้วเดินเข้าไปในห้องโถงของอาคารเรียนอย่างหลบๆ ซ่อนๆ

ภายในห้องโถงเก่าแก่ดูเงียบผิดปกติจากทุกที่ เพียง ‘หล่อน’ สืบเท้าเข้าไปก็
สัมผัสได้ถึงความมืดมิดและได้กลิ่นจากตู้เก็บรองเท้าขึ้นสนิม นี่ชวนให้ระลึก
ว่า ‘หล่อน’ กำลังกลับเข้าสู่ชีวิตในรั้วโรงเรียนอันอีกทีก็หลังจากห่างหายไปหลาย
สัปดาห์ แต่นอกจากกลิ่นอันชวนคะเนงันหานี้ ‘หล่อน’ ยังสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอม
หวานบางอย่างซึ่งต่างจากกลิ่นของอาคารเรียนคร่ำครึ

กลิ่นดอกไม้เหมอ

‘หล่อน’ รู้สึกเหมือนถูกดึงให้ล่องลอยอยู่ในความฝันชั่วขณะหนึ่ง แต่ใน
วินาทีต่อมา

ตุ๊บ

‘หล่อน’ กลับเข้าสู่ภาวะตั้งเครียดทันที หากใครเห็นเข้าในตอนนั้นก็คงรู้
ว่า ‘หล่อน’ เป็น ‘ซาโยโกะ’ เพราะมีเพียง ‘ซาโยโกะ’ เท่านั้นที่จะถือดอกไม้
แบบนี้เข้ามาในวันและเวลาเช่นนี้

และ ‘หล่อน’ เองก็ไม่คิดจะยอมแพ้ต่อเกมตั้งแต่มองไม่เห็นได้เริ่ม แม้ตอน
นี้จะหวาดกลัวจนหัวใจแทบระเบิดเป็นเสี่ยงๆ ก็ตาม เพราะถ้า ‘หล่อน’ ถูกจับ
ได้ตั้งแต่วันแรก คงต้องถูกตราหน้าว่าเป็น ‘ซาโยโกะหน้าโง่’ ไปตลอดทั้งปีหรือ
กระทั่งหลังเรียนจบอย่างไม่ต้องสงสัย

ว่าแต่คนคนนั้นช่างไร้恙อายุชะจริง

การแอบดูหรือพยายามค้นหา ‘ซาโยโกะ’ ถือเป็นข้อห้ามและเป็นการ
กระทำอันน่าอัปยศ เพราะอย่างไรเสีย นักเรียนทั้งโรงเรียนก็ถือเป็นผู้สมคบ
คิดและต้องปล่อยให้ ‘คนร้าย’ ลอยนวลต่อไปเรื่อยๆ

ความตั้งเครียดและหงุดหงิดอย่างไร้เหตุผลแล่นขึ้นมาจู่โจมกะทันหัน ทั้ง

ที่เมื่อครู่ขณะข้ามสะพานมาโรงเรียน 'หล่อน' ยังหวาดผวาทนแทบร้องไห้กับความ
หนักหนาของภารกิจ แต่ตอนนี้ 'หล่อน' กลับเร่งฝีเท้าไปยังทิศที่ได้ยินเสียง
ระเบียงและบันไดซึ่งไร้ผู้คนนั้นช่างเงียบเชียบชวนให้รู้สึกเย็นยะเยือก
บนชั้นสอง

'หล่อน' ได้ยินเสียงรอกเท้าแตะสัมผัสพื้นเบาๆ เสียงฝีเท้าค่อนข้างนิ่ง
แสดงว่าเจ้าของเสียงไม่ได้ตั้งใจจะหลบซ่อน

ใครกันนะ นักเรียนใหม่จั้นหรือ เป็นไปไม่ได้หรอก

เสียงฝีเท้าค่อยๆ แผลวลง

เสียงสายน้ำไหลซ่าดังขึ้นมา

'หล่อน' เงยหูฟังอยู่บนจุดพักกระหว่างบันไดชั้นชั้นสอง และย่องเลียบขึ้นไป
ไปตามผนังซึ่งมีรอยแตกกร้าว

ตอนบนของบันไดมีหน้าต่างเปิดกว้าง เผยให้เห็นท้องฟ้าฤดูใบไม้ผลิอัน
สดใสร่มรื่น และกลิ่นแบบเดียวกับเมื่อตอนที่ 'หล่อน' อยู่ในห้องโถงก็ล่อง
ลอยมา

'หล่อน' ขึ้นไปตามบันไดและชำเลืองมองไปยังระเบียงชั้นสองอย่างซ้าๆ

ทันใดนั้น 'หล่อน' ก็รู้สึกเหมือนหัวใจกำลังถูกบีบ

หญิงสาวผมยาวคนหนึ่งยืนจ้องมอง 'หล่อน' อยู่ตรงกลางระเบียงราวกับ
กำลังรอคอยให้ 'หล่อน' ขึ้นมา ราวกับรู้ว่า 'หล่อน' กำลังแอบดูจากตรงนั้น
"เอือก"

เสียงกลิ่นน้ำลายดังขึ้นในลำคอของ 'หล่อน'

อีกฝ่ายเป็นเด็กไม่คุ้นหน้า รูปร่างผอมบาง ดวงตาโตสีดำฉายแววจลัด
เฉลียว แต่สีหน้ากลับบ่งบอกถึงลางร้ายบางอย่าง

ไม่ใช่เด็กใหม่ชั้น ม.4 แต่เป็นเด็กอายุไล่เลี่ยกับ 'หล่อน'

และสิ่งที่ทำให้ 'หล่อน' ตกตะลึงนั่นก็คือหญิงสาวคนนั้นชอบชอ่กุหลาบ

กลิ่นหอมหวานที่ว่ามาจากสิ่งนั้นนั่นเอง แต่ทำไมเด็กคนนี้ถึงชอบ ‘ช็อค
ดอกไม้สีแดง’ มาก็น้อยู่ที่นั่นในเวลาแบบนี้

ขณะที่ ‘หล่อน’ กำลังลึบสนว่าควรทักทายเช่นไร ตาก็พลันเหลือบไปเห็น
แจกันดอกไม้ซึ่งมีกุหลาบสีแดงเข้มปักเอาไว้ ‘หล่อน’ จึงถึงกับหน้าถอดสี

นั่นมันแจกันดอกไม้...แจกันซึ่ง ‘หล่อน’ กำลังจะใช้กัญแจดอกนั้นไขตู้และ
นำออกมาที่นี่ ไขแจกันลายดอกบัวสีแดงแบบญี่ปุ่นซึ่งดูวิจิตรงดงามไปนั้นจริงๆ
ด้วย เด็กคนนี้หยิบออกมาได้อย่างไร เธอเป็นใครกันแน่

หญิงสาวยื่นนัยจ้องมอง ‘หล่อน’ ด้วยสีหน้าเรียบเฉยและแผยรอยยิ้ม
น้อยๆ ออกมา เป็นรอยยิ้มตั้งดอกไม้ซึ่งหากอยู่ในภาวะปกติ ‘หล่อน’ คงสังเกตเห็น
ได้ว่าหญิงสาวฝ่ายตรงข้ามเป็นคนสวยทีเดียว

แต่ ‘หล่อน’ ถูกความตื่นตระหนกอันไร้สาเหตุเข้าจู่โจมเสียแล้ว

"เธอก็มาปักดอกไม้สีแดงเหมือนกันหรือ"

หญิงสาวเอ่ยขึ้นช้าๆ

‘หล่อน’ ไม้รู้ว่าคำพูดเมื่อครู่กระตุ้นความหวาดกลัวขึ้นมาได้
อย่างไร แต่ในวันแรกที่ต่อมา ‘หล่อน’ ก็สะบัดดอกไม้ในมือทิ้ง และรีบพุ่งออกจากที่
นั้นอย่างร้อนรน สมอของ ‘หล่อน’ ชาวโพลน เสียงระฆังดังขึ้นเป็นระลอกมา
แต่ไกล ภาพจุดพักกลางบันไดซึ่งบิดเบี้ยวราวกับส่องจากเลนส์ตาปลา* ผุดขึ้น
มาตรงหน้า ‘หล่อน’ กระโจนลงไปในภาพเหล่านั้นอย่างไม่คิดชีวิต

หญิงสาวซึ่งถูกทิ้งเอาไว้ได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่

"ทักทายกันได้ร้ายกาจนัก"

หญิงสาวพึมพำพาลงก้มมองดอกทิวลิปสีแดงซึ่งกระจัดกระจายอยู่แทบเท้า
และเหลือบมองดอกกุหลาบสีแดงในอ้อมแขนของตัวเอง

"นำส่งสาร ดอกทิวลิปแสนสวย"

* เลนส์ตาปลา (Fisheye lens) หรือเลนส์มุมกว้างพิเศษ มีความยาวโฟกัสน้อยมากอยู่ระหว่าง 6-16 มม. มีมุมมองในการ
รับภาพ 180-360 องศา ภาพที่ถ่ายออกมาได้จะมีลักษณะโค้งกลม

ผมยาวจากกลางหลังเคลื่อนลงมาดบัง ใบหน้าของหญิงสาวขณะก้มมอง และเมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ใบหน้านั้นก็กลับเรียบเฉยตามเดิม

ดอกซากุระที่บานสะพรั่งโหวกวบบ่ไปมา

ฮานามิยะ มาซาโกะเดินมุ่งหน้าไปทางประตูโรงเรียนอย่างช้าๆ

หล่อนไม่ค่อยชอบฤดูใบไม้ผลิเท่าไร

สำหรับหญิงสาวที่อายุอย่างหล่อน ห้องเรียนใหม่ เพื่อนใหม่ หนังสือเรียนเล่มใหม่ เริ่มต้นปีใหม่ สภาพแวดล้อมใหม่ล้วนเป็นสิ่งซึ่งยากจะรับมือ และที่สำคัญหล่อนไม่ชอบความกระอักกระอ่วนและความตึงเครียด ซึ่งกว่าจะจางหาย ได้ก็ต้องรอจนชั้นเรียนนั้นเข้าที่และทุกคนคุ้นเคยกับมัน หล่อนไม่ชอบฤดูใบไม้ผลิเพราะมันเป็นฤดูกาลซึ่งเหมือนมีแรงผลักดันให้เริ่มต้นอะไรบางอย่าง

และปีนี้หล่อนก็เป็นนักเรียนชั้น ม.6 แล้ว ชีวิตมัธยมปลายอันน่าอวสาน กำลังจะจบสิ้นในอีกเพียงปีเดียว และหล่อนจะต้องออกสู่โลกซึ่งกว้างใหญ่กว่านี้ หล่อนหวาดวิตกไปกับความคลุมเครือพลางทอดสายตาไปตามดอกซากุระบอบบางที่ลั่นไหวไปมา

ทำไมในโรงเรียนต้องมีต้นซากุระด้วย

มาซาโกะตั้งข้อสงสัยขึ้น ในรั้วโรงเรียนมักจะต้องมีต้นซากุระ ประเทศนี้จึงเริ่มต้นวันจักรีไปพร้อมกับต้นไม้นชนิดนี้

หล่อนหวนนึกถึงพิธีปลูมนิเทศ ความประทับใจเมื่อครั้งที่ได้สวมเครื่องแบบใหม่เอี่ยมเดินลอดประตูสถาบันแห่งนี้ ตอนนั้นหัวใจหญิงสาวเบิกบานไปกับการได้เป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนมัธยมซึ่งมีชื่อที่สุดในจังหวัด รวมทั้งหวังใจว่าจะเรียนที่นี่ได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ ในวันนั้นภาพต้นซากุระขนาดใหญ่อายุกว่าร้อยปีที่ปกคลุมไปด้วยดอกบานสะพรั่งก็ปรากฏเข้ามาในสายตา ภาพพจน์ของดอกซากุระมักถูกบ่อนเข้าไปในจิตใจผู้คนที่พร้อมทั้งบันทึกหน้าใหม่ และความทรงจำบทใหม่แห่งฤดูใบไม้ผลิเช่นนั้นเอง

มีการประกาศรายชื่อนักเรียนแต่ละห้อง ณ วงเวียนใกล้ประตูโรงเรียน จึงมีนักเรียนเข้าไปยืนนอกห้องพร้อมกับส่งเสียงแข็งแซ่

โรงเรียนแห่งนี้แบ่งห้องตามสายการเรียนที่ต้องการสอบเข้าตอนชั้น ม.6 โดยแยกเป็นสายวิทย์และสายศิลป์อย่างละห้าห้อง และยังใช้หลักสูตรตาม มหาวิทยาลัยเป้าหมาย ตารางสอนของแต่ละห้องเรียนจึงต่างกัน และนักเรียนแต่ละคนก็ต้องแยกย้ายไปประจำชั้นตามหลักสูตรของตัวเอง

มาซาโกะแทบทนแรงกดดันจากกระแสเครื่องแบบนักเรียนชายหญิงรายตัวไม่ไหว

กลุ่มก้อนสี่ดำและสีกรมท่าล้วนเต็มไปด้วยพลังงานอันหลากหลาย บ้างรวมตัว บ้างแยกกลุ่ม แต่ถึงกระนั้นกลุ่มก้อนดังกล่าวก็ดูราวกับมีจุดมุ่งหมายและขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน

โรงเรียนช่างเป็นสถานที่อันน่าพิศวง เด็กหญิงและชายอายุใกล้เคียงกันรวมตัวกันมากมายขนาดนี้เพื่อนั่งเรียงกันตามโต๊ะในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ นับเป็นเขตแดนซึ่งแปลกแยก และพุ่มพักเด็กอย่างพิเศษต่างจากแห่งอื่น

แม้จะเรียกได้ว่าเป็นนักเรียนเหมือนกัน แต่นักเรียนมัธยมปลายย่อมแตกต่างจากนักศึกษามหาวิทยาลัย ในความคิดของหล่อน นักศึกษาคือผู้ซึ่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว คนเหล่านั้นถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ขณะที่นักเรียนมัธยมปลายยังอยู่ในตำแหน่งครึ่งๆ กลางๆ ราวกับสิ่งมีชีวิตชนิดพิเศษซึ่งต้องต่อสู้กับโลกภายนอกด้วยส่วนอันเปราะบางและอ่อนแอที่สุดของตัวเอง ช่วงเวลาสามปีนี้ช่างเหมือนกับห้วงมิติแปลกประหลาด และในความหวาดวิตกต่อห้วงมิติที่ว่าก็ยังมีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่

"มาจัง"

เสียงสวานน้อยคนหนึ่งดังขึ้นมาหยุดห้วงความคิดของหล่อน

"อ้าว โยจัง อรุณสวัสดิ์"

"เธอได้อยู่ห้องเดียวกับฉันล่ะ"

"หรือ ดีใจจัง ค่อยยังชั่ว"

ซาวากิ โยโกะอยู่ชมรมบาสเก็ตบอลเช่นเดียวกับมาซาโกะ และยังเป็นเพื่อนสนิทที่สุดด้วย

เทียบกับมาซาโกะที่มีภาพลักษณ์แบบเด็กเรียบร้อยไม่ค่อยพูดจาแล้ว โยโกะซึ่งแม่จะมีรูปร่างเล็ก แต่ผมยาวหยักศกซึ่งถูกรวบไว้ด้วยริบบิ้นสีน้ำเงินที่เผยให้เห็นใบหน้าชาวฟองก็ทำให้หล่อนดูเป็นสาวน้อยที่สุดใสร่างที่เดียว

"แล้วพวกเราอยู่ห้องไหนล่ะ"

"ห้องสิบที่อยู่ท้ายสุด"

"ห้องสิบหรือ"

โยโกะดึงมือมาซาโกะแทรกตัวเข้าไปตรงหน้าประกาศบนบอร์ดซึ่งแน่นขนัดไปด้วยเด็กนักเรียน

มาซาโกะเริ่มเช็ครายชื่อเด็กผู้หญิงที่อยู่ห้องเดียวกับหล่อนด้วยความตื่นเต้น

อืม นับว่าเป็นสมาชิกที่ไม่เลว ไม่มีคนที่ไม่ถูกชะตา แต่แค่มียังอยู่ด้วยก็หายห่วง ส่วนเด็กผู้ชาย...

มาซาโกะถึงกับตะลึงเมื่อพบชื่อของคาราซาวะ ยูกิโอะ เด็กหนุ่มชมรมบาสเก็ตบอลชายที่หล่อนแอบปลื้มอยู่ในนั้นด้วย

"พยายามหน่อยนะมาจัง"

โยโกะซึ่งพอจะจับสังเกตเรื่องนี้ออกกล่าวขึ้นพลางกระทุ้งสี่ข้างของมาซาโกะ

"ไม่เอาหน้าโยจัง"

มาซาโกะหน้าแดงก่ำ พลันเหลือบสายตาไปเห็นชื่อที่อยู่บรรทัดสุดท้ายของรายชื่อ

"ฉันว่าคาราซาวะคุงเองก็คงแอบสนใจมาจั่งอยู่เหมือนกันแหละ เขาเนื้อหอมจะตายแต่กลับไม่ยอมคบใครเป็นแฟน คงเพราะแคร่มาจั่งนั้นแหละ"

"นี่ มีเด็กชื่อนั้นอยู่ในโรงเรียนเราด้วยหรือ"

"เอาอีกแล้ว มาจั่งนี้ละก็ ทำเป็นปายเบียงนะ หือ ใครเนีย ซีมุระ ซาโยโกะ"

"ไม่มีชิมัยคนชื่อนี้นะ"

มีเด็กนักเรียนประมาณสี่ร้อยคนต่อชั้นเรียน ในจำนวนนั้นมีเด็กผู้หญิงอยู่เพียงหนึ่งร้อยห้าสิบคน ดังนั้นเมื่อชั้น ม.6 เด็กผู้หญิงชั้นปีเดียวกันส่วนใหญ่จะคุ้นชื่อและหน้าตากันเป็นอย่างดี

"ธรรมดารายชื่อจะเรียงตามตัวอักษร แต่ที่ชื่อถูกแยกมาอยู่ข้างท้ายแบบนี้คงเป็นรุ่นพี่ที่ไปเรียนเมืองนอกแล้วเพิ่งกลับมาละมัง"

"แต่นักเรียนที่ไปเรียนเมืองนอกส่วนใหญ่จะกลับมาเรียนต่อในเดือนกันยาหรือตุลาคีนะ"

"ซาโยโกะหรือ จริงลี ปีนี้..."

ในกั้นบั้งความทรงจำของมาซาโกะมีเรื่องบางอย่างค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาเป็นเค้าโครง

"อ้อ! แยกย้ายกันไปเข้าห้องเรียนใหม่ได้แล้ว พิธีเปิดภาคการศึกษาจะเริ่มตั้งแต่เวลาเก้าโมง"

จู่ๆ เสียงตะโกนอันแหบแห้งของอาจารย์มียาวากิซึ่งเป็นอาจารย์หัวหน้าชั้นปีก็ดังขึ้น นี่เป็นสัญญาณให้พวกเด็กนักเรียนพากันกรูเข้าไปในห้องโถงของอาคารเรียน

กว่ามาซาโกะจะสัมผัสได้ถึงความรู้สึกนั้นก็ต่อเมื่อเปลี่ยนจากรองเท้านักเรียนมาสวมรองเท้าแตะและเดินเข้าไปข้างในแล้ว

หือ

แม้หล่อนจะรู้สึกถึงความเลือนรางเหมือนเดินเข้าสู่ห้วงมิติอันผิดปกติ

ทุกครั้งที่มาโรงเรียนในช่วงเปิดเทอมใหม่อยู่แล้ว แต่ความรู้สึกดังกล่าวรุนแรงกว่าที่เคย

กระทั่งตอนที่เดินขึ้นบันไดเข้าห้องเรียนใหม่ ความรู้สึกนั้นก็ผุดขึ้นมามากครั้ง มันเป็นความรู้สึกราวกับคลื่นอันไร้เสียงและตัวตนจากที่ไกลโพ้นทะลักเข้ามาในตัวหล่อน

" 'ซาโยโกะ' โผล่มาแล้ว "

ใครบางคนที่เดินสวนกับมาซาโกะตรงบันไดเอ่ยขึ้นเบาๆ

มาซาโกะหันกลับไปมองแต่ก็ไม่พบเจ้าของเสียง เห็นแต่เพียงกลุ่มเด็กผู้ชายเดินลงบันไดอย่างอึกทึก แต่มาซาโกะได้ยินเสียงนั้นจริงๆ มันเป็นเสียงกระซิบแผ่วเบาราวกับเสียงลมหายใจ หล่อนไม่รู้กระทั่งว่ามันเป็นเสียงของผู้หญิงหรือผู้ชาย

('ซาโยโกะ' โผล่มาแล้ว)

มันหมายความว่ายังไง

หน้าระเบียงห้องเรียนชั้น ม.6 มีเด็กนักเรียนเดินผ่านเข้าออกวุ่นวาย แต่มาซาโกะก็จับสังเกตได้ว่าในความสับสนอลหม่านนี้มีอะไรบางอย่างผิดปกติแต่มันคืออะไรละ

ระเบียงยารนี้มีห้องเรียนเรียงกันอยู่สิบห้อง เส้นตรงสี่เทาทอดยาวไปตามระเบียงจนสุดอีกฟากหนึ่ง และในภาพที่ไร้สีสันนี้ก็มีจุดสีแดงอยู่เป็นแห่งๆ ในระยะห่างสม่ำเสมอ

"นั่นมันอะไร "

โยโกะซึ่งยืนอยู่ข้างหล่อนอุทานเบาๆ

"ใครมาเล่นซ่อนอะไรไว้ "

บนขอบประตูทางเข้าห้องเรียนแต่ละห้องมีดอกทิวลิปสีแดงถูกตอกก้านให้ห้อยหัวลงมาตรงประตูห้องละดอกราวกับเป็นยันต์ขับไล่ปีศาจ

อย่างกับ 'อาสิบาบา กับ โจรสี่สิบคน' แน่ะ